

Όταν λέμε «Κύριε, Ιησού Χριστέ, ελέησόν με», ο πειρασμός κατακαίεται

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Γέρ. Ιωσήφ Βατοπαιδινός / Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#)

- Παππού, βοήθησέ με.

- Μωρέ πολὺ τρομαγμένος φαίνεσαι. Τί ἔχεις, παιδί μου;

- Ἔ, νὰ Γέροντα. Ὁ πειρασμὸς δὲν μὲ ἀφήνει ἤσυχο. Καὶ στὸν ὕπνο, ἀλλὰ καὶ φανερὰ ξύπνιο μὲ πολεμᾶ.

Στὸν ὕπνο φωνές, ἀπειλές. Στὴν ἀγρυπνία τὸ ἴδιο. Μόλις ἀρχίσω τὸν κανόνα μου χτυπᾶ τὴν πόρτα, ἀκούω ἄγριες φωνές, ἀπειλές. Ἀπὸ τὸν φόβο μου τρέμω σὰν ψάρι. Ποῦ νὰ πάω νὰ γλυτώσω!

- Μωρέ, ἐσὺ μεγάλος ἀγωνιστὴς εἶσαι. Σὲ κατάλαβε ὁ σατανᾶς καὶ γελᾶ μαζί σου. Ὅταν λέμε «Κύριε, Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με», ὁ πειρασμὸς κατακαίεται, μόνο πὺ ἀκούει τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ. Πάση θυσία μηχανεύεται νὰ μᾶς καταφέρει νὰ σιωπήσουμε. Βάζει μέριμνες, ιδέες, περισπασμούς, καὶ ὅ,τι ἄλλο φανταστεῖς.

Μόνον εὐχὴ νὰ μὴ λέμε.

Ἐσένα σὲ βρῆκε δειλό. Σοῦ λέει, ἢ σταματᾶς τὴν εὐχὴν ἢ μπαίνω νὰ σὲ σκοτώσω. Εσύ... τὸ ἄχαψες. Βρὲ μὴν τὸν φοβᾶσαι, εἶναι ψεύτης. Οὔτε τρίχα δὲν θὰ μᾶς

πειράζει ἂν δὲν ἔχει τὴν ἄδειαν ἀπὸ πάνω. Ὁ Θεὸς τὸν ἀφήνει γιὰ νὰ σὲ γυμνάσει. Ἐμᾶς μὲ τὸν Γέροντα (τὸν συνασκητὴ τοῦ Ἰωσήφ τὸν Ἡσυχαστὴ καὶ Σπηλαιώτη) μᾶς ἔκαμε ἄλλα γυμνάσια ἀνώτερα. Μέχρι καὶ ξύλο φάγαμε ἀπ' αὐτὸν τὸν καταραμένον. Ὅμως, ἐμεῖς δὲν εἴμασταν δειλοὶ ὅπως ἐσύ.

Ὅταν ἐρχόταν ὁ πειρασμός, ἐμεῖς ἐλέγαμε τὴν εὐχή...μὲ ὅλην μας τὴν ψυχὴ. Ἐδίναμεν ὅλον τὸν ἑαυτὸν μας στὸν Θεόν. Ἡ εὐχὴ ἔτρεχε γρήγορα ἀλλὰ καὶ καθαρά. Ὁ νοῦς μας κολλοῦσε στὸ νόημα τῆς εὐχῆς. Κολλοῦσαμε στὴν προσευχή, στὸν Χριστό μας.

Ἐρχόταν μέσα μας γαλήνη, χαρά, δάκρυα. Καὶ τότε... ὁ πειρασμὸς ἄφαντος. Τοῦ λέγαμε καὶ εὐχαριστῶ.

Βατοπαιδινά γ.Ιωσήφ Βαοτπαιδινού